

Φεβρουάριος

Κυριακή 7η Φεβρουαρίου 2021

Κυριακή 16η Ματθαίου

(Μτθ. 25, 14 – 30).

*«καὶ ὃ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ὃ δὲ δύο, ὃ δὲ ἓν, ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν»
(Μτθ. 25, 15).*

Τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων ἀκούσαμε σήμερα κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν. Μία περικοπὴ ἣ ὁποία δείχνει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Κύριος δὲν ἀντιμετωπίζει τὴν ἀνθρωπότητα γενικὰ καὶ ἀπρόσωπα. Ἀσχολεῖται

μέ τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Ἡ φροντίδα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα ἔχει ἐντελῶς προσωπικό χαρακτήρα. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἓνα πολυαγαπημένο παιδί γιά τό Θεό. Μπροστά στόν Κύριο κάθε πρόσωπο εἶναι μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο, γι' αὐτό καί ἔχει ἄπειρη καί ἀπροσμέτρητη ἀξία. Σέ κάθε πρόσωπο ὁ Προνοητής καί Φροντιστής ὄλων δίνει ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητο καί κατάλληλο γιά νά προκόψει πνευματικά, νά καρποφορήσει καί νά ἐπιτύχει τή σωτηρία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα ἔχει μοναδική σύνθεση καί ἐξωτερικά καί ἐσωτερικά. Ἔχει διαφορετικές προδιαγραφές καί διαφορετικές δυνατότητες. Μπορεῖ ὄλοι μαζί νά ἔχουμε τήν ἴδια οὐσία, πού μᾶς κάνει ἀνθρώπους, ἔχουμε ὅμως ὡς πρόσωπα διαφορετικά χαρακτηριστικά, κάτι τό ὁποῖο μᾶς κάνει μοναδικούς. Αὐτή τή μοναδικότητα καί ἰδιοπροσωπία ἔρχεται νά τήν

ὕπογραμμίσει ὁ Πάνσοφος Θεός μέ τά διαφορετικά χαρίσματα πού δίνει στόν καθένα. Ἄπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο τά χαρίσματα διαφέρουν καί ὡς πρός τόν ἀριθμό καί ὡς πρός τό εἶδος. Αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς σκανδαλίζει οὔτε νά μᾶς προβληματίζει. Τά χαρίσματα πού δίνονται στόν καθένα ἔρχονται νά ταιριάξουν μέ τά χαρακτηριστικά πού τόν ξεχωρίζουν ἀπ' ὄλους τούς ἄλλους. Πολύ εὔστοχα ὁ Κύριος στή σημερινή παραβολή ἐξηγεῖ πώς τά τάλαντα μοιράζονται στόν κάθε ἄνθρωπο μ' ἓνα γνώμονα καί μία προϋπόθεση: «ἐκάστῳ κατά τήν ἰδίαν δύναμιν». Ἕκαστος λαμβάνει ἀνάλογα μέ τό πόσο ἀντέχει.

Τά χαρίσματα πού ἔχουμε εἶναι κομμένα καί ραμμένα ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις καί τίς δυνατότητες πού διαθέτουμε. Ἄν ὁ Κύριος στερεῖ ἀπό κάποιους μερικά χαρίσματα, δέν τό κάνει ἐπειδή τούς περιφρονεῖ. Τό κάνει ἐπειδή τούς ἀγαπάει. Δέν τούς φορτώνει μέ τό βάρος πολλῶν ταλέντων, ἐάν αὐτοί δέν ἔχουν τή δύνα-

μη νά τά σηκώσουν καί νά δουλέψουν πάνω σ' αὐτά. Ἐάν κάποιους ἄλλους τούς κάνει πολυτάλαντους, δέν σημαίνει πώς τούς ἀγαπάει περισσότερο καί τούς εὐνοεῖ. Τούς χαρίζει πολλά ταλέντα, διότι περιμένει ἀπό αὐτούς πιό σκληρή ἐργασία. Ὁ πολυτάλαντος ἄνθρωπος πρέπει νά δουλέψει πιό σκληρά ἀπό τό λιγότερο ταλαντοῦχο. Γνωρίζει ὅτι ἀπ' αὐτόν θά ἀπαιτηθοῦν πολύ περισσότερα ἀποτελέσματα σέ σχέση μέ κάποιον ἄλλον πού εἶναι λιγότερο προικισμένος.

Οὔτε ὅσοι ἔχουν πολλά τάλαντα πρέπει νά νιώθουν εὐνοημένοι οὔτε ὅσοι ἔχουν λίγα πρέπει νά νιώθουν ἀδικημένοι. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀλάνθαστη. Ἡ θεία δικαιοσύνη εἶναι ἡ πρακτική ἐφαρμογή τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἄρα ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐργάζεται γιά τήν ἐπίτευξη τῆς ἰσορροπίας, τόσο τῆς ἐσωτερικῆς μέσα στόν κάθε ἄνθρωπο ὅσο καί τῆς ἐξωτερικῆς μέσα στίς κοινωνικές δομές. Ἐνας ἄνθρωπος μέ λίγες δυ-

νατότητες θά δυστυχήσει, εάν φορτωθεῖ μέ πολλά χαρίσματα, διότι θά νιώθει σάν ἕναν πλούσιο πού δέν μπορεῖ νά ξοδέψει τήν περιουσία του. Ἕνας πλούσιος σέ δυνάμεις ἄνθρωπος ἐπίσης θά δυστυχήσει, εάν μείνει μέ ἐλάχιστα χαρίσματα, διότι θά αἰσθάνεται νωχελικότητα καί ἀθυμία.

Τό σίγουρο εἶναι πώς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε προικισθεῖ μέ τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κουβαλᾶμε τά τάλαντα πού μᾶς μοίρασε μέ σοφία καί διάκριση ὁ Πανάγαθος Κύριος «ἐκάστω κατά τήν ἰδίαν δύναμιν». Εἶναι ἀπαραίτητο νά κάνουμε συχνά πυκνά τήν ἐσωτερική μας ἐνδοσκόπηση καί νά ἀποδεχόμαστε τά δῶρα τοῦ Θεοῦ. Μετά τήν ἀποδοχή νά μήν ἐπαναπαυόμαστε, διότι κάθε τάλαντο πού μένει ἀνενέργητο θά γίνει στοιχεῖο κατηγορίας ἐναντίον μας. Κάθε τεμπελιά μας θά μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τό Θεό καί θά μᾶς ἀπομονώνει ἀπό τούς διπλανούς μας. Ὅσο

ἐργαζόμεστε πάνω στά χαρίσματά μας γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ, τόσο βαδίζουμε σταθερά πρὸς τή σύζευξη μαζί Του.

Δέν μᾶς δόθηκαν τά χαρίσματα γιά νά ὑπεραιρόμαστε. Δέν μᾶς χαρίστηκαν γιά νά νιώθουμε πιό εὐνοημένοι καί προνομιούχοι. Μᾶς δόθηκαν γιά νά ἐργαζόμεστε φιλότιμα καί ταπεινά καί γιά νά προβάλλουμε τό Δωρεοδότη Θεό μέσ' ἀπ' αὐτά καί ὄχι τόν ἑαυτό μας. Ἐάν χρησιμοποιήσουμε τά τάλαντα τοῦ Θεοῦ μόνο γιά τό ἀτομικό ὑλικό συμφέρον, τότε εἶναι σά νά τά θάπτουμε στή λάσπη τῆς γῆς καί στή σαπίλα τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν τά χρησιμοποιήσουμε γιά τήν ὑμνολογία τοῦ Πλάστη καί γιά τήν ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ, τότε τά πολλαπλασιάζουμε. Τότε θά δεχθοῦμε τόν ἔπαινο τοῦ Πατέρα τῶν πάντων.

Ἡ ἐποχή μας εἶναι γεμάτη ἀπό ταλαντούχους ἀνθρώπους. Αὐτό θά μπορούσε νά εἶναι τό προνόμιό της, ἀλλά, ἀλίμονο, ἔγινε τό δυστύχημά της. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι δέ χρησιμοποιοῦν τίς

δυνάμεις τους, για να αυξήσουν τά ταλέντα τους προς δόξαν Θεού, αλλά εργάζονται μέ τά άμέτρητα προσόντα τους για τήν τακτοποίηση τών πρόσκαιρων και φτηνών χωμάτινων προσδοκιών τους. Χτίζουν έναν Πύργο τής Βαβέλ και ξεχνούν πώς ό,τι δέ γίνεται για τό Θεό είναι καταδικασμένο να χαθεί. Μέ τά ταλέντα τους καλλιεργούν τήν άμαρτία και τά θάβουν κάτω από τή σαπίλα του άγχους, του ανταγωνισμού, τής αυτοπροβολής, τής άπάνθρωπης έκμετάλλευσης του διπλανού. Τά λεγόμενα άριστουργήματα, πού νομίζουν ότι πετυχαίνουν, είναι μία αγωνιώδης κραυγή τής άποτυχίας τους να βρούν νόημα στήν ύπαρξή τους και τής άπέραντης κενότητας και δυστυχίας από τήν όποία ύποφέρουν.

Ό πιστός άνθρωπος, όμως, δέχεται τά τάλανα μέ εύγνωμοσύνη. Έπιστρατεύει όλες τίς δυνάμεις του για να τά αυξήσει και να τά κάνει να καρποφορήσουν. Δέ φιλοδοξεϊ να διαφημίζεται.

Χαίρεται, ὅταν μέσα ἀπό τή δική του ἐργασία μεγαλύνεται ὁ Κύριος καί λαμβάνει βοήθεια ὁ κάθε διπλανός του. Ἔτσι στό τέλος ἀξιῶνεται νά ἀκούσει ἀπό τόν Κύριο: «εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου». Ἀμήν.